

του άποσπασματάρχου και φλογίστηκε ή μορφή του και γούρλωσαν τή μάτια του και τού ήρθε ν' άρχισή να φωνάζει κ' αυτός, σαν τή μορφή: — Ωά!... Ωά!... Ωά!...

Μήπως τούθινε κ' αούτουνού ή παλαδιά ένα τέτοιο «ωόν» που τή φύλαγε — αλλοίμονο — γιά κείνον τόν άντίχριστο τόν παπά, κ' όχι γιά έναν φιλόχρηστο και εύσεθή έπιλοχία!... Μά σκέφτηκε έξαφρα τί άγιες μέρες εινε και λούφαζε. Γύρισε άλλου τή μάτια του και σταυροκοπήθηκε μοιρομυρίζοντας:

— Πίσω μου σ' έχου, Σατανά!... Άλλά κ' άπ' τή μέρση που γύρισε τή μάτια του ήπιχε άλλος πειρασμός. Τά κόκκινα αυγά, λαχταριστά και προκλητικά, που λές και τού φωνάζαν:

— Έλα, κω έπιλοχία, έλα νά μάς ρουφήξεις, έλα νά μάς χαρής και νά μάς απολαύσης!...

Και πάλι σταυροκοπήθηκε ό έπιλοχίας. — Πίσω μου σ' έχου, Σατανά, κ' μπροστά μ' σι βλέπου!... μοιρομυρίζουσε.

Κι' έστρεψε τή προσώπου τόν κατά τήν άλλη τή μεριά, όπου ολοστρόγγυλο, κρουστό και ρόδινο έβάνταξε τή άλλο «ωόν» τής παταδιάς. 'Ο άποσπασματάρχος έφράδαξεν:

— Πίσω μου σ' έχου, Σατανά!... μοιγγυρισε.

Ευτυχώς, από τή δύσκολη αυτή περίσταση τόν έβγαλε ή άμφις τού παπά, ό όποιος χαρέθηκε τόν ζένο του λέγοντας:

— «Μάρτυς τού 'Ιεχωβάς! — Έπιλοχίας Γιώργους Καραμούτρου! έπε κ' ό άποσπασματάρχος, γοιμίζοντας ότι ό παπάς τού εινε τ' όνομά του.

'Η παπαδιά κοιμηθήκε άμέσως κ' έτρεξε νά έτοιμάση νά φάνε. 'Οταν στρώθηκε τή τραπέζι, έβδαιαν μπρός στόν έπιλοχία μαυρες ελνές, κοκκινωπά γενάτα κρεμμύδια, κ' ένα πράσσο με μακρά πρόσινα φουστάνια!...

Μπρός όμως στόν παπά βάλανε αυγά και τυρί.

'Ο έπιλοχίας κύτταξε και ξενακούτταξε τόν παπά γιά νά δη τί θάκανε.

'Ο Ορνίτης, όπως βδοι οι Φραγκοπαλάδες, έφαγε τή πρώτο και τή δεύτερο αυγό κ' έτοιμαζόταν νά χάψη και τή τρίτο, όταν ό έπιλοχίας δέν βάσταξε πειά και τού εινε:

— Πατούλη μου, τρώνε αυγά σήμερα, τέτοια μεγάλη μέρα;...

'Ο παπάς πήρε ύφος μισοκακόμοιφο και ψιθύρισε:

— Έ, άρρωστιάρας είμαι βλέπεις, παιδί μου, τί νά κάνω;... Τρώω!...

Τότε κ' ό έπιλοχίας έφραξε ένα βλέμμα λάιμαργο στών κρουστά σαν μοιρομυζία άνοξιότατα «ωόν» τής παταδιάς και εινε:

— Τότε νά φάω κ' εγώ, γιά νά μήν άρρωσήσω!

Και θέλουμε νά πούνε πώς εγεύσατο!... Μά όχι τή Μεγάλη Βδομάδα. Σάν καλός χριστιανός, περιμενε τή βράδυ τής Άναστάσεως...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΡΑΒΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΖΟΡΑ, ΓΙΑΤΙ;..

Ζόρα, γιατί δέν με θέλεις; 'Επειδή είμαι κουλός; Μά κ' ό Ταμερλάνος ήτανε κουλός, και μάλιστα εκούτταινε. 'Οστόσο βγήκε παντού νικητής κ' έξουσίασε τή μεγαλύτερο βασιλείο τού κόσμου...

Ζόρα, γιατί δέν με θέλεις; Έλα, πές μου τήν αλήθεια. 'Επειδή είμαι κουλός; Χωρίς άλλο γι' αυτό...

'Εχω όμως ένα χέρι που μπορεί νά σέ υπερασπίση περίφημα, ένα χέρι γιά νά σέ σφίξω δυνατά άπάνω στα στήθη μου τ' άντρέα, ένα χέρι έτοιμο νά κοιμητιάση όποιον άλλον θά τολμούσε νά σ' έρωτευτεί...

Μάθε πώς γιά νά σέ γλυτώσω από τούς Κιργισί, που ήθελαν νά γλεντήσουν με τή σωμα σου — όπως και με τών άλλων γυναικών — γι' αυτό σέ φέρνω τώρα σακατεμένο και ντροπισμένο...

Μ' έπιασε τή μάχη ό αρχηγός τους και μοιχουσε τ' άριστερό μπράτσο με τή γιατιάνν του... Μά αυτό και κοιμημένο άκόμα, σάλεινε καταγής καταματομένο και μισοζώντανο, σαν νά ζητούσε νά σέ προφυλάξει άπ' τόν έχθρό...

'Από κείνον πόν καιρό τή μάτια σου τή μάρα — μαύρα σαν ώριμα σταφύλια — έκλεισαν μέσ' στο δίχτυ τών μακρουλιών μεταξωτών φρυδιών σου τήν καρδιά μου... Ζόρα, σέ λατρεύω... Ζόρα, γιατί δέν με θέλεις;...



Ο,ΤΙ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ

(Από τήν τελευταία δοθείσαν ενδιαφέρουσαν διάλεξιν τού σεβαστού καθηγητού κ. 'Ιακ. Δραγάση).

'Ο περίφημος γιά τή φιλοπατρία και τή μόρφωσή του Διδάσκαλος τού Γένους Γεώργιος Γεννάδιος προσελήθη κατά τή έτος 1817 από τήν έλληνική κοινότητα τής 'Οδησού, κατά σύστασιν τού Καποδίστρια, γιά νά διοργανώση τήν εκεί όνομαστή Σχολή τών όμογενών μας. Κατά τή διάσκεψη τής παραμονής τού στην 'Οδησό, συνέδρασαν στό Γεννάδιο άρκετά περιστατικά, από τή όποια άναφέρουμε παρακάτω ένα, πολύ χαρακτηριστικό.

'Εκείνη τήν έποχή στη Ρωσία συνιθιζόταν νά μήν άφίνουν μουστάκι παρά μόνον οι άξιωματικοί. 'Ολοι οι άλλοι, άκόμη και οι διημόσιοι υπάλληλοι, ήσαν ύποχρεωμένοι νά τού ξυρίζουν και νά μη διατηρούν παρά μονάχα φαβορίτες, άν ήθελαν.

'Οταν λοιπόν έφτασε εκεί ό Γεννάδιος, οι συμπατριώτες του τού υπέδειξαν νά συμμορφωθεί και αυτός προς τήν έπιταχούσα συνήθειά τού τόπου. 'Ο Γεννάδιος όμως έξεμάνη και έδήλωσε ότι προτιμούσε νά φύγη άπ' τή Ρωσία, παρά νά υποβληθή στην έξευτελιστική, όπως ένόμιζε, διατύπωση τού ξυρίσματος.

Ευτυχώς έπιηροφορήθηκε τίς διαθέσεις τού ό Καποδίστριας, ό όποιος τού έμπόδισε νά πραγματοποιήση τήν άπειλή του. Προς τούτο ένήργησε νά τού παραχωρήθι τιμητικός ό βαθμός τού... λοχαγού, κ' έτσι σώθηκε τή μουστάκι τού Γενναδίου...

Τόν Γεννάδιο δέν τόν εκτιμούσαν μόνον οι συμπατριώτες μας στην 'Οδησό, αλλά και οι Ρώσοι κ' αυτός ό Αυτοκράτωρ τής Ρωσίας, ό όποιος έπισκεψέθη μάλιστα αυτοπροσώπως τήν 'Ελληνική Σχολή τής 'Οδησού και προσφωνήθηκε από τόν σοφό καθηγητή τής.

Λέγεται μάλιστα ότι στην περίσταση αυτή ό Τσάρος, θέλοντας γιά δείξην στό Γεννάδιο τήν ένδοια του, έπεφόρτισε τόν ύπουργό του Καποδίστρια νά τού άπονεύη τόν τίτλο τού βαρόνου.

— Άλλοίμονο! Άν άρχίσουμε οι Έλληνες νά γινόμαστε βαρόνοι, ύπάρχει κίνδυνος νά βγάλουν μερικοί από μάς τήν βαρ και νά μείνουν μόνον... όνομι!...

Κατά τή έτος 1829 ό Γεννάδιος βρισκόταν στην Αίγυπτο και διεύθυνε κατ' έντολήν τής Κυβερνήσεως τήν περίφημη Κεντρικών Σχολείων, τή όποια άργότερα μεταφέρθηκε στην Αθήνα, κοντά στην 'Ακρόπολη, στη θεία τής σημερινής 'Εξαρχίας τού Παναγιού Τάφου.

Μιά μέρα λοιπόν που ό Διδάσκαλος τού Γένους βρισκόταν στην αίθουσα τών παραδόσεων κ' έκανε μάθημα στα παιδιά, μπήκε ξαφνικά μέσα από τούς γνωστοτέρους σιγατηγούς τής έποχής, όλοφορούντας σαν σέ μάχη και καπνίζοντας τή τομπάκι του!

'Ο Γεννάδιος, μόλις τόν είδε νά μπαίνει κατ' αυτών τόν τρόπο, κατέληψθη από δικαιο ήμιό και τού φωνάζε με άγριο κ' έπιτακτικό ύφος:

— Βρέ Τούρκο! Ποι θαρρείς πώς μπαίνεις και περπατάς έτσι; Έβγα έξω γρήγορα! Γι' αυτό λευτερώσατε τήν Ελλάδα, γιά νά καθήσετε έσείς στη θεία τών Τούρκων; Ντροπή σας! Πάν εμπας έδώ μέσα, έπρεπε νά βγάλης τή σαρούχια σου και νάρθης ξυπόλυτος, γιά τή αυτός ό τόπος εινε άγιος σαν εκκλησία...

'Ο δυστυχής σιγατηγός έμεινε έμβρόνιτος μπρός στην άπροσδόκητη αυτή ύποδοξη τού αυστηρού διδασκάλου και άναγκάστηκε ν' άποχωρήση καταντροπισμένος.

'Ιστορική έχει μείνει επίσης και ή συμπιλίωση τού Κολέτη και τού Μαυροκορδάτου, θανασίμων πολιτικών άντιπάλων τής έποχής, συμπιλίωση που κατορθώθηκε χάρις στη φιλοπατρία και τήν έτοιμότητα τού Γενναδίου.

Κατά τήν έπέτεο δηλαδή τής εθνικής μας εορτής στα 1847, έγινε στό Ν. Φάληρο λαμπρά τελετή πάνω από τόν τάφο τού Καραϊσκάκη. Στην τελετή αυτή παρευρίσκοντο οι σπουδαιότεροι άνδρες τής έποχής και πρώτοι-πρώτοι, φυσικά, ό Κολέτης, πρωθυπουργός τότε, και ό άντίπαλος τού Μαυροκορδάτος.

Μετά τή δοξολογία, ό φιλοπατρις Γεννάδιος βώηκε μιά κατάλληλη στιγμή και παίφνοντας από τή χέρι τόν Κολέτη τόν έφερε κοντά στό Μαυροκορδάτο και τούς εινε:

— Άγκαλαστήτε, αδελφια! 'Ολο τή χρόνο τρώγεστε και κινηγάτε ό ένας τόν άλλο. Δώστε τώρα τή φιλή τής αγάπης και στοματίσητε κάθε διχόνοια...

Οι δύο πολιτικοί συγκινήθηκαν από τήν παρακλήση τού Γενναδίου και από κείνη τήν ήμέρα συμπιλιώθηκαν γιά τή καλή τής πατρίδος.